

Phạm Hải Anh

Tôi Và Nó

Nghe đâu cụ tổ tam đại nhà tôi làm quan tuần phủ. Chúng tôi là con cháu của ông bà và các cụ kỵ danh giá. Đến đời bố mẹ tôi thì mất “giá”, nhưng cái danh hờ còn lại cũng đủ nuôi dưỡng bố mẹ tôi thành những nhà giáo dục đáng kính nể, còn tôi thành đứa trẻ rất biết vâng lời.

Thực ra mẹ vẫn bảo tôi búng ngậm ngay từ thừa lọt lòng. Lặng lẽ, từng chút một, tôi trườn qua cơn đau sinh nở của mẹ. Người tôi tím tái đi vì nhin khóc. Mắt mở thao láo, tôi túm chặt lấy cái áo choàng của bà đỡ, mười ngón tay bé nhỏ, riết róng như sau này tôi đã khao khát túm chặt lấy cuộc đời. Bà đỡ nhắc bồng tôi lên như con mèo con, phát mạnh vào mông tôi, giải thích :”Nó bị ngạt đấy!” Rốt cuộc, tôi đã gào lên hết cỡ giọng. Cú phát đầy thiện chí vào mông dạy tôi rằng nếu không khóc, người ta không thể sống được vì ngột thở. Còn cười đã có bà mụ dạy. Tôi nằm trong nôi, u ơ nhoén cười với những gương mặt ghé xuống gần mình. Sau này lớn lên, tôi đã bắt gặp hàng trăm kiểu cười khác nhau, nhưng chưa thấy người lớn nào cười đúng cách bà mụ dạy. Nếu là bà, hẳn tôi đã thất vọng lắm. Nhưng bà mụ vẫn kiên nhẫn dạy từng đứa trẻ sơ sinh cách nhoén cười với cuộc đời.

Mẹ thương tôi mới nứt mắt ra đã bị đòn, lại lo vì tôi chậm biết đi. Trong vòng tay mẹ, tôi đứng rất vững, nhưng cứ rời mẹ ra là ngã sấp ngã ngửa. Cha

bảo chân tôi non nớt nên yếu. Nói chung tôi tin cha tôi là người uyên bác và có thể lí giải cặn kẽ nhiều điều. Nhưng mớ lí thuyết của ông không giúp ông hết ngạc nhiên khi thấy tôi thỉnh thoảng lại vấp ngã lăn ra giữa con đường bằng phẳng. Chỉ có mẹ là người đầu tiên không cần giải thích, chạy ra đỡ tôi lên. Bà đánh đất, đổ tội cho nó đã làm tôi ngã. Mẹ không biết rằng tôi đang bí mật mò mẫm bài học thứ hai để làm người: học ngã. Cái này tự tôi dạy tôi thôi. Bài học thứ ba cha đã vô tình dạy tôi khi ru ngủ. Ông đặt tôi nằm như con nhái bén trên ngực, vừa vỗ nhẹ vào lưng tôi, vừa ngâm thơ bằng giọng ngái ngủ. Không hiểu sao, bao giờ ông cũng chỉ ru đọc bốn câu Kiều, và ru mãi làm tôi đắm nghiện :

Trăm năm trong cõi người ta

Chữ tài, chữ mệnh khéo là ghét nhau.

Trải qua một cuộc bể dâu

Những điều trông thấy mà đau đớn lòng.

Sau này tôi mắc cái tật cứ nghe ai đọc mấy câu ấy là lập tức thấy buồn ngủ. Tôi đã lăn ra ngáy khò khò trên lớp khi thầy giáo đang giảng rất xúc động về “cuộc bể dâu” và thuyết “tài mệnh tương đố”. Thầy tức giận đuổi tôi ra khỏi lớp vì đã vô cảm trước nỗi đau khổ lớn lao của con người. Tôi không thể giải thích với thầy được. Tôi biết thầy đã dồn nhiều tâm huyết và những nỗi bất đắc chí trong cuộc đời để truyền bài học cay đắng ấy cho chúng tôi. Nhưng tôi đã trót học theo cách khác. Tôi không biết trên thế gian này bao nhiêu kẻ khôn cùng chỉ có thể ngủ được khi tự an ủi rằng lắm người còn khổ hơn mình.

Bài học thứ tư là vào một buổi chiều, tôi chạy bỏ ra khỏi lớp, đứng quần dầm dề nước, xấu hổ ê chề. Tôi đã tuân thủ tuyệt đối kỷ luật cấm ngọ nguậy trong lớp, cho đến lúc bất lực thấy dòng nước âm ẩm xối ra hai bắp đùi mình. Cái đứng quần sũng nước dạy tôi rằng đôi lúc, người ta phải vi phạm nguyên tắc

để kêu to lên những nhu cầu thiết yếu của con người. Bài học này tôi ít khi thực hành. Nó mâu thuẫn về cơ bản với lý thuyết “cá không ăn muối cá ươn” mà cha mẹ vẫn trộn vào bữa cơm hàng ngày thay cho gia vị...

Bài học thứ năm...

Bài học thứ sáu...

Rồi đến lúc tôi không buồn đếm những bài học đường đời nữa. Chúng tới tấp rơi xuống tôi như mưa, nhiều đến mức cha mẹ không còn thì giờ để nhắc “Con đã thấy chưa?”. Tôi chẳng thấy gì ngoài sự cô độc khủng khiếp. Tôi trốn vào góc nhà, thì thầm với con chó già về giấc mơ của tôi:

*Tôi mơ, thung lũng mờ sương, rừng đào đỏ thắm,
suối hoa đào mênh mang đưa tôi về miền xa thẳm,
Tôi mơ, con ngựa ô dừng mãnh hý dài, yên cương không người cưỡi,
Tôi mê, chiếc cầu bện bằng quần áo người chết,
cờ phướn ngả nghiêng, rền rĩ,
Tôi mê, lọ lục bình cổ men rạn nứt, hương trầm bay,
xương ông bà tan mủn thành bụi đất,
Tôi mê, tóc rụng từng mảng, kính gương vỡ vụn,
người đàn ông không rõ mặt vùi đầu vào đôi vú trinh nữ ủ hương
Tôi mê, nhà xi măng, quan tài xi măng, đèn nền nhựa,
mắt thủy tinh không nước mắt,
Tôi mê, sớm xuân nào áo trắng tóc bím đi trong cỏ,
ôm giấc mơ và hát...
Tôi mơ,... những giấc mơ trốn chạy khi mắt vừa mở,
mười ngón tay trống trải...*

Con chó già nguẩy đuôi, bỏ đi. Nó chán tôi. Tôi sợ mình không có gì để chán. Ngoài trời mưa nước lên tầm tã. Tôi hứng nước mưa, lau mốc xanh trên những bài học cũ, những giấc mơ còm năn. Tôi chờ...

Nó. Tóc tỉa kiểu con trai, ngắn trụi. Điềm nhiên xẹt qua như một tia chớp môden xanh đỏ, nhanh đến nỗi những lời bình luận của các bà trông xe tăng một roi lá tả phía sau, không bám được vào người. Cũng chẳng hề gì. Các bà đem chuyện về nó thân mật phát miễn phí, kèm cái vé trông xe giá một nghìn đồng. Ai bảo các bà không biết gì về khuyến mại! Chỉ thiệt bà hàng nước ở xế bên, thông tin nghèo nàn hơn nên ít khách. Bà này một hôm sà vào hàng phở, gặp nó, bèn ân cần rỉ tai rằng bên ấy họ nói cháu tệ lắm, thế này, thế nọ... Nó tươi cười đáp “Thế ạ”, rồi xúc thêm ít ớt thả vào bát phở, ăn ngon lành. Bà bán nước lập tức muốn đoàn kết trở lại với các bà trông xe. Nó mất luôn đồng minh cuối cùng trong liên minh các bà.

Cửa sổ buồng tôi trông thẳng sang nhà nó. Tối tối, dù không muốn, tôi cứ phải nhìn những lưng áo thay nhau che khuất từng mảng sáng ở khung cửa sổ nhà nó. Lưng áo con trai, vai ngang và rộng. Mẹ tôi lườm nguýt bảo bọn con trai bây giờ mù cả. Thứ con gái răng thưa, mắt ướt, dáng đi ông ẹo như thế là đa dâm, nhà tử tế không ai dám rước. Anh Lương tôi cãi lại, bảo nó có tiếng cười sang. Giọng trong vắt, vang ngân như tiếng chuông bạc, khác hẳn điệu cười ré lên như mèo cái của bọn con gái khu tập thể này. Tiếng cười ấy hiếm lắm, chỉ bắt gặp ở những trinh nữ, những người có tâm hồn thánh thiện. Vợ anh bĩu môi, khinh miệt :”Cái ngữ ấy tôi đã mấy lần thấy vác mặt tới phòng hút nạo thai, vô phúc dây vào nó...”. Mắt chị tối sầm lại. Đã vài lần chị bắt gặp cái nhìn của anh mắc kẹt giữa cặp chân dài mê hồn của nó. Chị dâu tôi chân chữ bát, để được hai cô con gái chân cong y như mẹ. Chị vẫn nghiêm nghị dạy chúng nó là :”Cái nét đánh chết cái đẹp”. Mỗi lần nói như thế lại cao giọng lên, liếc qua nhà hàng xóm đầy ngụ ý.

Lúc nào nó cũng đeo trên cổ một túi bùa nho nhỏ, nghe đâu là kỷ vật mẹ nó

để lại. Người đàn bà má hồng chân cao, lấy đời chồng thứ ba mới sinh ra nó, rồi hậu sản mà chết. Cặp mắt bà ta trong tấm ảnh cũng đen rợp và ướt át y như mắt nó. Bọn con gái trong khu tập thể thì thảo rằng túi bầu nó đeo trên cổ chính là bầu yêu, chả thể mà đàn ông cứ mê muội lẫn xả vào. Con bé hàng xóm chuyên rình ngoài cửa quả quyết đã nhìn thấy những ông đầu hai thứ tóc, những anh thất cà vạt, những cậu đeo dây chuyền vàng hoặc chẳng đeo gì... tất thấy cuối cùng đều quỳ xuống, gục đầu vào chỗ ấy của nó mà khóc, rồi đi. Các bà, các cô ở khu tập thể nghe thế cứ rấm rứt như bị rôm cắn, vừa hả hê, lại vừa tiêng tiếc. Sau mỗi cuộc chia tay, sân khu tập thể vắng hẳn, cửa nhà nó đóng im ỉm vài ngày, rồi bật mở. Nó hiện ra, đẹp lộng lẫy hơn bao giờ, túi bầu rung rinh trên bộ ngực vươn cao thách thức, giọng cười ngân vang như chuông bạc. Và sân khu tập thể lại đông chật các loại xe đạp diu.

o0o

Trong lúc ấy, tôi vẫn kiên nhẫn bên cửa sổ, tay phải cầm những bài học, tay trái ôm những giấc mơ. Tôi không có bầu yêu, nhưng tôi biết chờ đợi... Đó là một ngày chớm xuân, mưa giăng mù trời. Góc mai già nhà tôi mấy năm không hoa chột nảy nụ xanh biêng biếc. Đúng bữa ấy, chuông cửa reo. Mẹ tôi cuống quýt dọn dẹp nhà cửa, giục tôi trang điểm. Nhưng tôi biết không cần thiết. Tôi nhận ra anh ngay lập tức. Gương mặt ẩn hiện trong những giấc mơ của tôi. Ngực tôi ngủ yên sau lần áo mỏng lần đầu tiên chột căng lên, tròn đầy. Tôi nghe tóc mình dào dạt chảy, óng mượt, dài, dài mãi. Tôi mỉm cười, đưa tay cho anh...

Đúng lúc ấy, nó bước qua. Cặp chân dài, bầu yêu rung rinh trên ngực. Họ nhìn nhau. Trong một thoáng, tôi thấy bàn tay anh khựng lại, và mắt nó mở to đến dại khờ. Nhưng có thể tôi đã nhầm. Chẳng có gì xảy ra cả. Nó bỏ đi.

Tôi vịn vào cánh tay anh ấm áp, vững chãi. Đêm đó, tôi mơ. Anh bọc tôi trong chiếc lá sen xanh thơm mát, ru tôi bồng bềnh. Tôi không còn là tôi nữa. Tôi là cô bé Tí Hon, là người đẹp thiếp ngủ trên thuyền lá sen chờ nụ hôn của chàng hoàng tử. Nhưng chẳng nụ hôn nào chạm xuống môi tôi. Hôm sau, anh không đến. Hôm sau nữa... Và cả mùa xuân đi qua! Thế giới cỏ tích của tôi không cảm chân anh được. Ngày ngày, tôi phấp phồng nhìn sang khung cửa sổ nhà nó. Không thấy bóng anh. Cửa đóng im ỉm. Sân khu tập thể vắng ngắt, chẳng ai đến gửi xe. Chiếc lá sen xanh trong mơ của tôi héo dần...

Rất lâu sau, một lần tình cờ tôi gặp nó. Tóc nó vẫn cắt cao y như thế, cổ áo hở rất rộng. Ngực nó phô ra, trống trải, túi bầu yêu đã biến mất. Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau. Lần đầu tiên, tôi nhận thấy ở đáy sâu đôi mắt đen ướt át của nó có cái gì như thể đau đớn và hoài nghi. Chúng tôi cứ đứng thế, đối diện nhau, giữa trời nắng chang chang. Không có Anh. Chỉ có tôi và nó. Tôi và Nó... /.

Nguồn: dactrung.net
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 16 tháng 3 năm 2006